

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' קלח

עש"ק פ' שמיני, מבה"ח ניסן, פ' פרה ה' תשע"ו
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" שניאור זלמן שי'
ליום הולדתו הראשון לאויש"ט, ביום ז"ך אדר שני
שנת "ביאת המשיח", שנת "ופרצת", שנת הקהל
ולזכות אחיו ואחיותיו חיילי "צבאות השם" שיחיו
*

נדפס ע"י הוריהם

הו"ח ר' צבי וזוגתו מרת בלומא שיחיו
סאנדבערג

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

אי ראיית הדבר אינה משונה את המציאות / משיחת שי"פ ויק"פ התשמ"ב

8 זמן הגאולה

8

מדוע מוכרחים רבי' / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

אחריות אישית להביא משיח / הוראות למעשה בפועל

13 ילחום מלחמת ה' - וינצח

13

יציאת מצרים לא התאימה לכללי הפוליטיקה... / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

14

מעלתו של היום השמיני / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת שי"פ שמיני השי"ת

זה נזעק לו בעבודתו ולכן אינו עונה ע"י. וגם עניני זה הרי העיקר ~~הוא~~
 הוא לבאר זה בעבודתו הנה ע"י דוגמא מצינו ו'כ בפרשת השבוע (מ' ~~עניני~~)
 עניני (דכחלה מבאר בענין שמונת ימי המלואים ובפרט ביום השמיני ~~הוא~~
 שאז היתה הקמת ולא פרקו. והגם שכל דבר שעפ"י חורה הוא ענין נצחי,
 וכידוע דכל קשר שעמיד להחידו אינו קשר של קימא מ"ם אם הקשר נעשה
 עפ"י חורה היינו שהחורה צווחה לעשותו, אז הוי קשר של קימא. ~~הוא~~
 משנעשה עפ"י חורה ~~אז~~ הרי הענין בעצמו הוא ענין נצחי, אלא שנמשך ר
 רק באותו זמן, ולכן גם אם עפ"י חורה צריך אה"כ להחירו ~~אז~~ מהירה
 כלל, וגם ענין ההיחר הוא נצחי ונמשך בזמן אה"כ. ~~לזה~~ הוא ע"ד ומבואר ~~ב~~
 במניא פכ' ~~הוא~~ היחוד הוא נצחי לעולם ועד אלא שלמטה הוא חחת הזמן.
~~בזה~~ מתורץ בענין קשר של הפילין להדעוה סזברים אשר בכל יום צריך
 לחחיד אה הקשר ולעשותו מחדש זמ"ם הוי קשר של קימא. וא"כ הרי גם ~~אז~~
 ההקמה של שבוע ימי המלואים הוא ענין נצחי, אך מ"ם אינו דומה להקמת
 יום השמיני דאז היתה הקמה ולא פרקו בפ"ם, ובפרט בענין של וחדד אה
 מן השמים שהי' ביום השמיני, שזה ענין נעלה לגמרי שלא הי' כלל בהים
 בהימים הקודמים, עכ"פ הרי שמונת ימי המלואים הוא ענין נעלה, גם לה
 להלן בהמסך הפרשה מבאר בענין מיחה שני בני אהרן ומזהיר שלא יהי' כ
 כן. וידוע דענין מיחה שני בני אהרן הוא ענין רצוא בלי טוב, ובממו
 ובמזהיר שלא יהי' כן, הרי שישראל עמדו אז במצב נעלה מאד, ובסוף הפ
 הפרשה הי' מזהיר על אכילה שקצים ורמסים שנפשו של אדם קצה בהם שגם
 מצד

2
 (עניני) (מ, כ, ז, ח) (מ, כ, ז, ח) (מ, כ, ז, ח)
 (מ, כ, ז, ח) (מ, כ, ז, ח) (מ, כ, ז, ח)

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש
 לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'
 ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחוי
 ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'
 ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחוי

מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר
 נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א
 יה"ד שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

מעלתו של היום השמיני

בקשר עם פ' השבוע – פ' שמיני, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע מהתועדות ש"פ שמיני ה'שי"ת

(נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 29 ואילך. צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע זה באידית נדפס ב"יחי המלך" תריט ע' 15)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

וגם בענייננו זה הרי העיקר הוא לבאר זה בעבודה –

הנה ע"ד דוגמא מצינו ג"כ בפרשת השבוע (פ' שמיני) דבתחלה מבאר בענין שמונת ימי המילואים ובפרט ביום השמיני אשר מעלתו שאז היתה הקמת המשכן ולא פרקו. דהגם שכל דבר שעפ"י תורה הוא ענין נצחי, וכידוע דכל קשר שעתיד להתירו אינו קשר של קיימא, מ"מ אם הקשר נעשה עפ"י תורה, היינו שהתורה צוותה לעשותו, אז הוי – בכמה ענינים – קשר של קיימא. מצותי אחשבי'. ענין שנעשה עפ"י תורה – הרי הענין בעצמו הוא ענין נצחי. אלא שנמשך רק באותו זמן. ולכן גם אם עפ"י תורה צריך אח"כ להתירו – אין זה סתירה כלל. וגם ענין ההיתר הוא נצחי ונמשך בזמן אחר. והוא ע"ד המבואר בתניא פכ"ה אשר היחוד הוא נצחי לעולם ועד אלא שלמטה הוא תחת הזמן.

בזה מתורץ² בענין קשר של תפילין להדעות שסוברים אשר בכל יום צריך להתיר את הקשר ולעשותו מחדש ומ"מ הוי קשר של קיימא. וא"כ הרי גם ההקמה של שבעת ימי המילואים הוא ענין נצחי. . .

(2 ראה תוד"ה אביי (עירובין צז, א) ותוד"ה משעה (מנחות לה, ב).)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתקיף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבט בנס - יבלחט"א - הרד"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

אי ראיית הדבר אינה משנה את המציאות!

מאחר שיהודי יודע ורואה שהכוונה הפנימית שבענין הגלות היא - הגאולה, אין הוא מתפעל כלל מהעלם והסתר הגלות, בידעו שהכוונה הפנימית בזה היא - הגאולה ● אעפ"כ - בא יהודי וטוען שאינו רואה כל זאת בגלוי! ● הנה על זה באה ה"נחמה" הידועה - שמחשבת ה"סוס" אודות ה"תבן" אינה משנה מאומה ממציאות הדבר ● אצל כל אחד ישנו ה"סוס" שבו - הגוף והנה"ב, שמחשבתם אודות ה"תבן" - ענינים גשמיים. . . ועד"ז ישנו אצל כל אחד ה"בעל-עגלה" שבו - הנפש השכלית וכאשר ה"בעל-עגלה" ישן, אז מונח ה"סוס" באכילת ה"תבן" ● משיחת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

א. בנוגע לכללות הענין דבריאת העולם בתשרי או בניסן (פלוגתת ר' אליעזר ור' יהושע¹) - ישנו ענין המבואר ב"שער הכוונות" (ולולי הידיעה שמדובר אודות כתבי האריז"ל, ה' מקום לחשוב שזהו בדוגמת שיעור הנאמר בישיבות!):

בשער הכוונות² הקשה: כיצד יתכן פלוגתא במציאות - אם "בתשרי נברא העולם" או "בניסן נברא העולם"!!

ומבאר שם ששניהם אמת - כי בבריאת העולמות ישנם ב' ענינים: חיצוניות העולמות, ופנימיות העולמות.

זאת אומרת: "בתשרי נברא העולם" -

(1) ר"ה ז, סע"ב ואילך. וש"נ. תוד"ה לתקופות שם ח, א. ר"ן ר"ה טז, א.

(2) ענין ר"ה דרוש א'.

קאי על ענין הבריאה בנוגע לחיצוניות העולמות, ו"בניסן נברא העולם" - קאי על הבריאה בנוגע לפנימיות העולמות.

ובפשטות: בתשרי נברא העולם בפועל - ע"י דיבורו של הקב"ה, ובניסן שלפניו ה' כללות ענין הבריאה בבחי' מחשבה בלבד³.

וענין זה מתאים עם המבואר בעקידה (ומובא בדרושי חסידות בכ"מ³) שהחילוק בין תשרי לניסן הוא - שתשרי קשור עם הנהגת העולם באופן דהנהגה טבעית, וניסן קשור עם הנהגת העולם באופן דהנהגה נסית (בדוגמת החילוק בין חיצוניות העולמות לפנימיות העולמות).

זאת אומרת: חיצוניות העולמות הרי זה באופן של מדידה והגבלה, וזהו כללות הענין

(3) בכ"ז ראה לקו"ש חט"ז ע' 4-483 ובהערות שם.

לאח"ז הוציא את יהויכין מלך יהודה מבית הכלא].

והנה, מאורע זה שייך במיוחד לכ"ה באדר (ולכן מדגישה התורה את התאריך שבו אירע מאורע זה) – התחלת בריאת העולם באופן הבריאה דניסן (פנימיות העולמות, הנהגה נסית), כדלקמן.

ג. והביאור בזה:

בסיפור הנ"ל מודגש שגם כאשר נמצאים בזמן הגלות – רואים כבר שהכוונה הפנימית בענין הגלות היא – הגאולה.

דהנה, גם לאחר שמת נבוכדנאצר היו עדיין בני"ב (בעקבתא ד)גלות בבל, ואעפ"כ, היתה הנהגת אויל מרווד באופן שלכל לראש, מיד בעלותו לכסא המלוכה, הוציא את יהויכין מלך יהודה מבית הכלא, ובאופן ד"ויתן את כסאו ממעל לכסא המלכים אשר אתו בבבל".

זאת אומרת: אע"פ שבני"ב נמצאים עדיין בגלות, ואויל מרווד מלך בבל יושב על כסא המלוכה (למעלה מיהויכין מלך יהודה) [וכמרז"ל שזכות ג' פסיעות שפסע לכבודו של הקב"ה זכה למלוכה במשך ג' דורות – עבורו, עבור בנו ועבור בן בנו] – אעפ"כ, נפעל כבר הענין דמיתת נבוכדנאצר, ביטול מציאותו של זה שהחריב את ביהמ"ק, ועד שאויל מרווד (בנו של נבוכדנאצר) הוציאו מקברו וגיררו כו', שזהו כללות הענין ד"מיני' ובי' אבא לשד' בי' נרגא"⁸.

וכאמור לעיל – הענין הראשון שעשה אויל מרווד בעלותו לכסא המלוכה הוא – הוצאת יהויכין מלך יהודה מבית הכלא, שזהו בדוגמת הענין דיצי"מ: כשם שבנוגע לגלות מצרים נאמר שאפילו עבד אחד לא הי' יכול לברוח משם⁹, כמו כן לא הי' יכול אף אחד

דהנהגה טבעית. ואילו פנימיות העולמות הרי זה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וזהו שורש הענין דהנהגה נסית.

ב. והנה, ע"פ האמור לעיל שבכ"ה באדר מתחיל הענין דבריאת העולם באופן הבריאה דחודש ניסן (פנימיות העולם, הנהגה נסית) – יובן מאורע מסויים שאירע בכ"ה באדר:

בספר "דבר יום ביומו" (ששם מלוקטים כל הענינים שאירעו בכל יום מימות השנה) מובא המסופר בתנ"ך בסוף ירמיהו⁴: "בשנים עשר חודש בעשרים וחמשה לחודש (כ"ה אדר) נשא אויל מרווד מלך בבל בשנת מלכותו את ראש יהויכין מלך יהודה ויוציא אותו מבית הכלא וידבר אתו טובות ויתן את כסאו ממעל לכסא המלכים אשר אתו בבבל".

[ועד"ז מסופר בסוף מלכים⁵ – אבל שם נאמר שמאורע זה הי' "בעשרים ושבעה לחודש" (בכ"ז באדר)].

ומבואר בפרש"י⁵ (וכן הוא בסדר עולם) ש"בעשרים וחמשה מת נבוכדנאצר, ונקבר בעשרים וששה, בעשרים ושבעה הוציאו אויל מרווד מקברו, וגררוהו כו".

וסיבת הדבר – מבואר במדרשי חז"ל⁶ שכאשר נבוכדנאצר נענש ונעשה לחי' (ודר בין החיות) במשך כמה שנים, המליכו את בנו אויל מרווד. ולאחרי שריצה את ענשו, וחזר לעיר מלכותו, נטל את אויל מרווד וחבשו בבית האסורים. וכאשר מת נבוכדנאצר, ורצו שוב להמליך את אויל מרווד, פחד אויל מרווד לעלות על כסא המלוכה של אביו, שמא ישוב למלכותו (כפי שהי' בפעם הקודמת) ויהרגהו, ולא האמין שמת ונקבר עד שהוציאוהו מקברו וגררוהו ברחוב העיר לעיני כולם, ורק אז הסכים לעלות על כסא המלוכה, ותיכף ומיד

יציאת מצרים לא התאימה לכללי הפוליטיקה...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

[.] לאחרי כל זה יש להם טענה נוספת: הרי ההחלטה על גיור כהלכה או שלא כהלכה היא ענין הקשור עם פוליטיקה, וא"כ אי אפשר בכלל להתערב בכך.

אך לפי זה קשה כל הענין של מתן תורה: איך הקב"ה הוציא את עם ישראל ממצרים ונתן להם את התורה?! הרי הם היו במצרים, מקום שבו עבדו עבודה זרה בצורה המושלמת ביותר ("אין דעם בעסטען אופן און אין דעם שענסעטן אופן"), והרי מצרים היתה מדינה גדולה וסביבה היו עמון ומואב, וא"כ כיצד הקב"ה יכול הי' להוציא את היהודים משם ולתת להם את התורה – הרי זה לא מתאים עם כללי הפוליטיקה?!

– כך הם פני הדברים כאשר טוענים ש"מיהו יהודי" קשור עם פוליטיקה!

ומוסיפים לטעון: היות וזה קשור לפוליטיקה מי הוא זה המבין בפוליטיקה אם לא הוא עצמו? וכאשר שואלים אותו: כיצד הנך מתערב הרי אתה נוגע בדבר, איך אתה יכול להביע דיעה בזה? אזי לפועל הוא כן מביע את דעתו ומוסיף ואומר שזה בכלל לא נוגע לרב, כי הרב הינו זקן ומבוגר, הוא מגיע מעיירה קטנה ("א קליין שטעטל") ואינו שייך לתקופה שלנו, במילא אל לו להתערב בעניני התקופה, שהרי הוא שייך לעבר!

למעשה הם טוענים את אותה טענה שטען המן הרשע: "אלקיכם ישן הוא" (אסת"ר פ"ז, יד) – זהו דבר ישן שאינו שייך להיום!

עד כדי כך שלאחרונה התפרסם בעיתון מה שאמרו על רב פלוני שאמר ענין מסויים, שהוא בסך הכל "מצפצף"! המשמעות "מצפצף" היא – שלא רק שאין בדבריו ממש אלא הוא בכלל לא דיבר, זהו סתם צפצוף!! ומבלי להתחשב בכך שמדובר ברב עם זקן לבן יש להם עזות לומר זאת עליו!!

לכאורה מה כל "גדלותם" של אנשים אלו? – רק בזה שבידם תלוי הפרנסה של כמה יהודים. כל אחד מבין שבכך מתבטאת כל מציאותם.

עליהם לדעת שכאשר הם יסירו מעצמם את מרותו של הקב"ה, סוף-כל-סוף יסירו את מרותם הם ולא יהי' להם אפילו ענין זה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ כי-תשא, פ' פרה ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

(7) לע"ע לא מצאנו. וראה סנהדרין צו, א.

(8) סנהדרין לט, ב.

(9) מכילתא ופרש"י יתרו יח, ט.

(4) נב, לא.

(5) מלכים ב' כה, כז.

(6) ראה רד"ק עה"פ שם. ועוד.

אחריות אישית להביא משיח

[. .] ומזה ישנה גם הוראה בנוגע לעבודת בני, ובענין שהזמן גרמא – להביא את הגאולה האמיתית והשלימה:

יהודי יכול הרי לטעון: כיון שהוא מדוד ומוגבל, כולל מצד ההגבלות דטבע העולם, וחלק חשוב מהיום הוא עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות אכילה שתי שינה, ובפרט בזמן הגלות כשישנם כמה מדידות והגבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכו', אין לו לכאור אפי' כח לעשות עבודה קטנה יותר, עאכ"כ אין לו כח להביא את הגאולה האמיתית והשלימה!?

אומרים לו – שביאת המשיח תלוי ב"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" דוקא, וכיון שהגאולה עדיין לא הגיעה, ה"ז גופא ראי' שהדבר תלוי ב"מעשינו ועבודתנו" דדורנו זה. ואדרבה: דוקא ע"י עבודה זו במדידות והגבלות ובהעלם והסתור (שבאה מגבורה) – דוקא בזה טמונים כחות נפלאים – שיש בכחם להביא את הגאולה. וכפס"ד הרמב"ם¹ שע"י מצוה אחת יש בכחו של יהודי ל"הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוני"2 – כל יהודי, אנשים נשים וטף, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"³ [ולא רק ש"מבקש כו' לפי כחן" אלא שהקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו"הקב"ה עוזרו"⁴] – מובן שלכל יהודי יש את הכחות לעשות את "מעשינו ועבודתנו" לשמש את קונו, ולעשות זאת בשלימות – לא רק כמסייע ועוזר לזולת, אלא שהוא בעצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דילי, בשלימות; עד שנעשה "שותף להקב"ה" בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכיו"ב, אלא שהוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'. – וכל זה הוא בהוספה על כך שיהודי, בהיותו "חלק אלוקה ממעל ממש"⁵, "חלק הוי' עמו"⁶, יש לו הכחות הגדולים ביותר לפעול את הענינים הגדולים ביותר. עד שיש לו הציווי "קדושים תהיו כי קדוש אני"⁷, וכידוע הפירוש⁸ בזה ש"יכול כמוני"⁹ בניחותא.

[. .] ובפשטות: כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ומזה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא שזו היא העבודה דכל אחד ואחת, כאור"א צריך לעשות בעצמו את העבודה "לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבראתי"), ובודאי שיש לו הכחות ע"ז (כיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור. (ב' קטעים משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח וער"ח אייר ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

(1) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(6) האיזני לב, ט.

(2) משנה וברייתא סוף קידושין.

(7) ר"פ קדושים. וראה פרשתנו יא, מד.

(3) במדב"ד פי"ב, ג.

(8) מאור עינים עה"פ. וראה אוה"ת ר"פ קדושים.

(4) סוכה נב, ב. קידושין ל, ב. וראה תניא פי"ג.

לקו"ש ח"ז ע' 321.

(5) תניא רפ"ב.

(9) תו"כ עה"פ.

לצאת מבית הכלא של נבוכדנאצר, וא"כ, יציאתו מבית הכלא היא בדוגמת יצי"מ.

ועד"ז מובן שזהו בדוגמת הגאולה העתידה – כי מדובר אודות יהויכין מלך יהודה, והגאולה העתידה קשורה עם מלכות בית דוד. ומאחר שכל זה נפעל כאשר בני"ה היו עדיין במעמד ומצב של גלות – מובן, שבזה מתבטא שהכוונה הפנימית שבכללות ענין הגלות היא – הגאולה.

וזהו הקשר לכ"ה אדר – כי ראיית הכוונה הפנימית שבענין הגלות (גם בזמן הגלות) קשור עם כללות הענין דפנימיות העולמות, שזהו אופן הבריאה דחודש ניסן, שהתחלתה בכ"ה אדר.

ד. והנה, ע"ד האמור לעיל בנוגע לגלות בבל, "רישא דדהבא"¹⁰ הראשונה בין הד' גלויות – כמו כן מובן בנוגע לגלות זה האחרון [שלאחריו תהי' גאולה שאין אחרי' גלות], שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב ד"אכתי עבדי אשורוש אנן"¹¹ רואים כבר את הכוונה הפנימית שבכללות ענין הגלות – הגאולה.

וההוראה מזה בנוגע לפועל:

מאחר שיהודי יודע ורואה שהכוונה הפנימית שבענין הגלות היא – הגאולה, אין הוא מתפעל כלל מהעלם והסתור הגלות, בידעו שהכוונה הפנימית בזה היא – הגאולה.

אבל אעפ"כ – בא יהודי וטוען: הרי בפועל נמצאים בגלות! – ומזה גופא שאומרים לו שאינו צריך להתפעל מהעלם והסתור הגלות, מוכח שנמצאים עדיין בזמן הגלות, כי בזמן הבית אין מציאות של גלות כלל, ואין מקום לומר שאין להתפעל מהעלם והסתור הגלות!

הנה על זה אומרים לו – שצריך לצאת מהגלות – "דאלאי גלות!"

(10) דניאל ב, לח. וראה שמו"ר פל"ה, ה.

(11) מגילה יד, א.

דהנה, כללות ענין הגלות אינו שייך ביחס לנשמתו, וכידוע הפתגם¹² שהנשמה לא הלכה מעולם בגלות. ואפילו בנוגע לגוף הנמצא בגלות – הנה מאחר שעבודתו היא באופן שהגוף בטל וטפל לגמרי לגבי הנשמה, מובן, שהעדר הגלות ביחס לנשמה פועל גם העדר ענין הגלות ביחס לגוף, היינו, שגם הגוף יכול לצעוק "דאלאי גלות!"

ה. והנה, בסיפור הנ"ל מסיים שלאחרי שאויל מרוךד הוציא את יהויכין מבית הכלא, "ויתן את כסאו ממעל לכסא המלכים אשר אתו בבל" – הנה "ארוחתו ארוחת תמיד ניתנה לו מאת מלך בבל גו"¹³ היינו, שנתנו לו את כל צרכיו בהרחבה, באופן המתאים לדבר הניתן מבית המלך.

ועד"ז מובן בנוגע למעמד ומצבם של בני"ה בגלות האחרון – שגם כאשר בני"ה נמצאים בזמן הגלות, מסייעים להם אוה"ע בכל עניניהם, כדי שיוכלו לקיים תומ"צ מתוך הרחבה כו'.

ובאופן ד"ארוחת תמיד ניתנה לו גו" – כסעודת שלמה בשעתו, וכפס"ד המשנה¹⁴ "אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו, לא יצאת ידי חובתך עמהם, שהם בני אברהם יצחק ויעקב" זאת אומרת, מצד היחוס של כאור"א מישראל, שהוא בן אברהם יצחק ויעקב ובת שרה רבקה רחל ולא, הנה גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין זה מספיק עדיין!

ובמכ"ש וק"א: אם "עבד מלך מלך" עאכו"כ שכן מלך הוא מלך – והרי כאור"א מישראל הוא בנו של מלך מלכי המלכים הקב"ה!

ויתירה מזו: כאור"א מישראל הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה – כידוע תורת

(12) לקו"ד ח"ד תרצב, א.

(13) מלכים שם, ל.

(14) ב"מ רפ"ז.

הבעש"ט¹⁵ אודות גודל החביבות דכאו"א מישראל אצל הקב"ה, בדוגמת החביבות דבן יחיד שנוולד להורים זקנים לעת זקנתם.

וע"פ האמור לעיל מובן, שגם כאשר בני" נמצאים בזמן הגלות, נפעל כבר מעין הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך"¹⁶ היינו, שאלו שמסייעים לבני" ("אומניך" ו"מניקותיך") הם "מלכים" ו"שרותיהם".

וכפי שרואים בפועל שככל שהאדם חשוב יותר אזי העבד שמשמשו צריך להיות חשוב יותר, ולכן, כאשר מדובר אודות "אומניך" ו"מניקותיך" של בני", צריכים הם להיות חשובים ביותר – "מלכים" ו"שרותיהם".

ו. אבל אעפ"כ – בא יהודי וטוען שאינו רואה כל זאת בגלוי!

הנה על זה באה ה"נחמה" הידועה – המובנת מהפתגם הידוע¹⁷ שמחשבת ה"סוס" אודות ה"תבן" אינה משנה מאומה ממציאות הדבר:

כאשר ישובים יהודים במרכבה הרתומה לסוסים, ומדברים בעניני יחודא עילאה ויחודא תתאה, או בענין מסויים בנגלה דתורה – הנה אע"פ שהסוסים חושבים אודות ה"תבן" וה"בעל-עגלה" חושב מתי יגיע כבר למחוז חפצו, ויוכל להתיר את הסוסים מהמרכבה כו', לשתות חמין ולנוח מעמל הדרך – אין זה משנה מאומה בכללות הענין דיחוי"ע ויחוי"ת!

והנה, אצל כל אחד ישנו ה"סוס" שבו – הגוף והנה"ב, שמחשבתם אודות ה"תבן" – ענינים גשמיים, כי האדם נברא באופן כזה שהגוף זקוק לאכילה גשמית – "לחם לבב אנוש יסעד"¹⁸.

15) כש"ט הוספות ס' קל"ג.

16) ישע"י מט, כג.

17) ראה סה"ש תרפ"ח-תרצ"א ע' 21. תש"א ע' 130. שיחות קודש השי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 91.

18) תהלים קד, טו.

ואע"פ שלכאורה הי' הגוף יכול לקבל חיותו מלימוד "מאמר חסידות" (ולא מאכילה גשמית), וכפי שיהי' אמנם לעתיד לבוא, שהנשמה תהי' ניזונת מן הגוף¹⁹ – אעפ"כ, הקב"ה ברא את הגוף באופן שזקוק לאכילה גשמית דוקא, ולכן, מוכרח הוא לאכול מאכלים גשמיים, כדי לקיים את הציווי ונשמרתם מאוד לנפשותיכם²⁰ ואדרבה: דוקא ע"י אכילה גשמית יכול הוא לקיים את הציווי "ואכלת ושבעת וברכת"²¹ – ברכת המזון לאחר האכילה כשיעור (מן התורה), וברכה לפני' (מדרבנן). אלא שצריכים זהירות מיוחדת שהאכילה תהי' באופן המתאים – "לשם שמים".

ועד"ז ישנו אצל כל אחד ה"בעל-עגלה" שבו – הנפש השכלית. וכאשר ה"בעל-עגלה" ישן, אז מונח ה"סוס" באכילת ה"תבן". ומאחר שה"בעל-עגלה" ישן, היינו שהאכילה אינה לשם תאוה ח"ו, אלא אכילה סתם, אזי נקל יותר להעלות זאת לקדושה, כמבואר בתניא²². ונוסף לזה: כאשר ה"בעל-עגלה" ישן אינו מסוגל לאכול באותה שעה, ולכן, אינו צריך להזהר באותה שעה בנוגע לענין האכילה, אלא בנוגע לענין השינה בלבד.

ועל זה אומרים שמחשבת ה"סוס" וה"בעל-עגלה" אינה משנה מאומה ביחס לענין דיחוי"ע ויחוי"ת, ואדרבה: תכלית הכוונה דבריאת ה"סוס" וה"בעל-עגלה" היא – לשם כללות הענין דיחוי"ע ויחוי"ת, גילוי אלקות גם אצלם כו'.

ועד"ז מובן בנוגע להמדובר לעיל – שהעננה שאין רואים את הדברים בפועל

19) המשך וככה תרל"ז פצ"א – ב, ד"ה ואלה תולדות נח תרל"ז. וראה גם ספה"ש תורת שלום ס"ע 127 ואילך. סה"מ מלוקט ח"ד ע' רלא. וש"נ.

20) ואתחנן ד, טו.

21) עקב ח, ו"ד.

22) פ"ז.

דטומאת מת, רחמנא-ליצלן, וללמוד איתו אל"ף-בי"ת או ענין מעשרת הדברות, כגון "זכור את יום השבת"⁴ ו"שמור את יום השבת"⁵.

בא אחד בטענה:

הרי הוא למדן, משכיל או עובד – ולשם מה הוא צריך ללכת ללמוד עמו אל"ף-בי"ת כאשר "בן חמש שנים למקרא"⁶ או סתם איש פשוט יכול לעשות זאת בהתלהבות הכי גדולה ולדבר "דברים היוצאים מן הלב"⁷ וכו', וזה גם לא יפריע לו בלימוד התורה!?

וממשיך לטעון, שכאשר צריכים ללכת ולהסביר לשני ענין עמוק בנגלה דתורה או בחסידות – אזי ילך במס"נ כדי להסביר לו ענין זה, שהרי הוא "רשכבה"ג"⁸ וגדול בישראל, ומבין שכדי להסביר ענין עמוק זקוקים דוקא לו!

אבל ללכת סתם ללמוד איתו אל"ף-בי"ת – לא צריכים אותו דוקא, ובמילא שיעשה זאת איש פשוט שבין-כך אין לו מה לעשות, והוא יישב ויתעלה ("זיצן און שטייגן") בתורה.

ובפרט שהמלמד, הראש-ישיבה והמשיפע שלו אומרים שהוא בעל כשרון, ואם יישב וילמד הוא יתפתח ויעלה מעלה מעלה ("וועט ער שטייגן און שטייגן").

ג. [.] אומרים לו, שעליו להתנהג באופן ד"זאת חוקת התורה":

אין לו לעשות שום חשבונות, ואפילו לא חשבונות דנפש האלקית – אלא כאשר בא הצורך ללמוד עם יהודי אל"ף-בי"ת או להסביר לו את הענין ד"זכור את יום השבת", וכאן לא די ב"זכור" לבד, אלא צריכים להגיע ל"שמור את יום השבת" בפועל ממש –

אזי עליו לצאת ולחפש יהודי כזה, וללמוד עמו ולהסביר לו זאת לפי הבנתו וכו'.

ד. ולכאו', איך יוכל לרדת לאיש פשוט כאשר אוחז מעצמו כמציאות דבר?

ע"כ אומרים לו שצריך להיות שריפת הפרה – עליו לבטל את עצמו עד שישאר רק אפר.

– אין הכוונה שיהי' אצלו ע"ד מה שהי' אצל נדב ואביהוא "אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימותו"⁹, דהיינו העבודה ד"רצוא" בלבד ללא הענין ד"שוב"¹⁰; עבודה כדבעי פירושה לא ששורף את מציאותו ומבטלה מכל וכל ("זוערש אויס מציאות") – אלא העבודה צריכה להיות עם גוף בריא ונשמה בריאה, עי"ז שלאחר ה"רצוא" – ביטול, מגיע ה"שוב", ונתן עליו מים חיים אל כלי"¹¹ – שהוא עוסק בתומ"צ.

עד שיוצא לרחוב ומחפש יהודי שזקוק לענין הטהרה, עד שגם אם קודם לכן הוא עמד מחוץ לג' מחנות – הוא מטהרו שם¹² וגם שם הוא עומד¹³ "נוכח פני אוהל מועד"¹⁴.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תש"ח - בלתי מוגה)

4) יתרו כ, ח.
 5) ואתחנן ה, יב.
 6) אבות ספ"ה.
 7) ראה ספר הישר לר"ת שי"ג. הובא בשל"ה סט, א.
 8) = ראש-כל-בני-הגולה.
 9) אחרי טז, א.
 10) אוה"ת אחרי ע' תקלט ואילך. ד"ה אחרי מות תרמ"ט. ובכ"מ.
 11) חוקת יט, יז.
 12) דהרי טהרת חטאת אפ"ל בכל מקום בא"י.
 13) כ"ה בהנחה, ולכא' הכוונה, די ש לו האפר שנעשה "נוכח גו"
 14) חקת שם, ד. וראה ספרי ופרש"י עה"פ.

הרי בכל דור ישנו אחד שהוא כמו משה רבינו שאמר על עצמו "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם"²², ואם מישהו לא בטל אליו, אפי' אם יהי' צדיק כנדב ואביהוא שרשי' אומר עליהם שהיו במדריגה ד"בן בית" אצל הקב"ה, בכל זאת, כיון שעשו דבר – אע"פ שהי' דבר טוב – אבל זה הי' בלי לשאול את רבם – משה, הגיעה להם עונש מיתה וזה הי' "כחולק על השכינה".

[.] וכנ"ל מר' אליעזר ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל", אף שר' אליעזר הי' כל כך גדול בתורה, "בור סוד שאינו מאבד טיפה"²³, בכל זאת "לא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם".

ומה שטוען שאין לו רבי – הנה לכל לראש הגדר דרבו הוא "אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת"²⁴, ואפילו כשלומד עמו בענין "זוהמא ליסטרוון"²⁴ (כפ גדולה שמסלקין בה זוהם הקדירה והקלחת לצדין²⁵) הוא גם כן נקרא רבי שלו, וצריכה להיות אצלו ענווה על-דרך ענותנותו של משה רבינו.

ומלבד זאת, הרי באם אין לו רבי – לא יכולה להיות לו שייכות עם השכינה!

וענין זה נוגע לכאור"א, עד שרש"י מכניס זאת בפירושו ב"פשוטו של מקרא", ולומדים את זה אפילו עם ילד בחדר.

(משיחת ש"פ שמיני ה'תשכ"ו – בלתי מוגה)

(22) ראה סה"ש תורת שלום ע' 158.
 (23) אבות שבהע' 12.
 (24) ב"מ לג, א. וראה אבות פ"ו, ג.

ההנהגה באופן ד"חוקה" היא הסדר בכל התורה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. מהענין דפרה אדומה¹ ישנה הוראה נצחית השייכת לכל אחד ואחת מבני ישראל, שהנהגתו צריכה להיות באופן ד"זאת חוקת התורה"²!

כאשר מגיע ענין של תורה ומצוות צריכים לצאת מכל המדידות וההגבלות והחשבונות ע"פ שכל, אפי' מהחשבונות של הנפש האלקית, ולעסוק בזה באופן של זריזות.

ואף שעלולים לחשוב, שרק בזמנים מסויימים ורק בנוגע לכמה ענינים דתומ"צ צריכים לצאת מכל המדידות והגבלות, על-כך אומרים "זאת חוקת התורה": ההנהגה באופן ד"חוקה" היא הסדר בכל התורה³.

ב. ובנוגע לפועל: יש לצאת לרחוב ולתור אחר יהודי שצריכים לטהרו, עד לטהרו מענין

(1) השיחה מובאת בקשר עם פ' פרה (ריש פ' חוקת) (3) לקו"ת ריש פ' חוקת. וראה בארוכה בלקו"ש ח"ד שקוראים בשבת זו.
 (2) ריש פ' חוקת (יט, ב).
 (3) לקו"ת ריש פ' חוקת. וראה בארוכה בלקו"ש ח"ד ע' 1056 ואילך (ובהנסמן שם). ח"ח ע' 129 ואילך.
 ח"ג ע' 66 ואילך.

ובגלוי, אינה משנה את המציאות האמיתית! ז. ויה"ר שגם כאשר בני"י נמצאים בסוף ימי הגלות – יהי' מעמדם ומצבם באופן ד"אור במושבותם" וכפי שהי' קודם היציאה מגלות מצרים, ש"לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"²³.

ובקרוב ממש יצאו כל בני"י מהגלות, וכמבואר במדרשי חז"ל²⁴ שמשיח צדקנו יושב בשערי רומי, ומחכה להוציא את בני"י מהגלות, ולהביא את כולם, "בנערנו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו"²⁵ לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"²⁶ – שלימות העם, ביחד עם שלימות התורה ושלימות הארץ.

ולא זו בלבד שבני"י יוצאים מהגלות, אלא גם הקב"ה יוצא מהגלות (כי בזמן הגלות "שכינתא בגלותא"²⁷) – כמ"ש "ושב ה' אלקיך את שבותך"²⁸ "והשיב לא נאמר אלא ושב כו"²⁹).

וכל זה נפעל ע"י ביטול הענינים דלעו"ז (ע"ד האמור לעיל אודות מיתת נבוכדנאצר כו') – וכמודגש גם בזה שההכנה ליצי"מ נפעלה עי"ז שבנ"י לקחו את ה"שה" המסמל את הע"ז של מצרים, וקשרוהו בכרעי מטותיהם, ואח"כ שחטו אותו לקרבן פסח,

"ראשו על כרעיו ועל קרבו"³⁰ (כמפורש בקריאה דפ' החודש) – שזהו כללות הענין דביטול הענינים דלעו"ז (ע"ז של מצרים) והפיכתם לקדושה – שחיטת הפסח, "אין ושחט אלא ומשך"³¹ כמדובר כמ"פ.

ובפרט כאשר נמצאים בחודש אדר, ש"בריא מזלי" ו"תקיף מזלי" וכמדובר לעיל³² אודות הדיוק בלשון חז"ל³³ "בר ישראל דאית לי' דינא בהדי נכרי . . לימצי נפשי' באדר" היינו, שבחודש אדר צריכים להשתדל לבטל את כל הענינים הקשורים עם "גוי'שקייט" – שזהו בדוגמת הענין דשחיטת הפסח, כנ"ל.

ויה"ר שהגאולה העתידה תהי' בקרוב ממש – באופן ד"מסמך גאולה לגאולה"³⁴ כאשר נמצאים עדיין בימי חודש אדר, ובדרך ממילא יהי' הענין ד"בניסן עתידין להגאל"³⁵ – כי בענין הגאולה ישנם כמה תקופות, ועליות מדרגא לדרגא, כמובן.

וכאמור – במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב, ובפרט בבואנו מימי הפורים שאז השמחה היא באופן ד"עד דלא ידע" למעלה ממדידה והגבלה, וזוהי ההכנה המתאימה לתכלית השלימות שבענין השמחה – "שמחת עולם על ראשם"³⁶ בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בעגלא דידן.

(30) בא יב, ט.
 (31) חולין ל, ב.
 (32) שיחת תענית אסתר ס"ב. שיחת ש"פ תשא סי"א.
 (33) תענית כט, סע"א.
 (34) מגילה ו, ב.
 (35) ר"ה יא, רע"א. שמו"ר פט"ו, יא.
 (36) ישע"י לה, י. שם נא, יא.

(23) בא י, כג.
 (24) סנהדרין צח, ב.
 (25) בא י, ט.
 (26) עקב יא, יב.
 (27) זח"ג ד, ב. טו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.
 (28) נצבים ל, ג.
 (29) פרש"י עה"פ.

מדוע מוכרחים רבי?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בפירושו על הפסוק 'ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וגו'" - מעתיק רש"י התיבות: "ותצא אש" - ומפרש: "רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן וגו'".

[.] ההוראה לכאור"א מפירוש רש"י זה בעבודת האדם ע"פ "יינה של תורה":

ישנם הטוענים (מסתמא לא במסיבה זו): לשם מה צריכים רבי?

וכידוע המכתב של הרבי (מהורש"ב) נ"ע² בנוגע לזה, דישנם הטוענים בשביל מה זקוקים למומוצע ביניהם להקב"ה - הוא למדן, תלמיד חכם וכו', ובעצמו מספיק "גדול" כדי להתעסק עם הקב"ה בלי ממוצע, ואינו זקוק לרבי!...

באם יש לו שאלה בדין - הרי יש לו גמרא, ובאם הגמ' מאריכה יותר מדי - יש לו שו"ע עם הלכות ברורות, "באר היטב" וכו'; ומה שקשה על היראת שמים (כיצד תהי' לו)? הרי לזה ישנו הרמב"ם, "חובת הלבבות" ועוד הרבה ספרים; לשם מה הוא זקוק לרבי, זה כלל לא חסר לו?

- כל העולם כולו זה הקב"ה והוא, ואין עוד. זוהי כל המציאות: הקב"ה - "יש האמיתי", הוא - "יש הנברא", ו"אין" באמצע - ביניהם אין אף מציאות!

וממשיך לטעון, שאמנם לפני מתן תורה ועד להקמת המשכן היו זקוקים להגיע למשה, מכיון שרק משה הי' יכול לקבל את התורה בסיני, "משה קיבל תורה מסיני"³, ודוקא הוא יכול הי' להקים את המשכן ולהמשיך את ה"ושכנתי בתוכם"⁴ - (להוריד את השכינה) לארץ,

[כמבואר בארוכה במאמר ההילולא⁵, ש(לאחרי שנסתלקה השכינה לרקיע השביעי ע"י החטאים) באו ששה צדיקים והורידו את השכינה עד לרקיע הא', ורק משה רבינו (שהי' השביעי) פעל ה"ושכנתי בתוכם" והוריד את השכינה מרקיע הא' לארץ⁶]

אבל לאחרי מתן-תורה - כבר יש לו לבד את כל התורה ואינו צריך אף אחד, יש לו "אורייתא וקוב"ה" ובעצמו הרי הוא "ישראל", ו"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"⁷, וחזן מזה אין.

(* קיצור משיחה זו הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפס בלקו"ש ח"ב ע' 49 ואילך. כאן הבאנו תרגום מהשיחה שנדפסה בשיחות קודש תשכ"ו ע' 375 ואילך (הנחה בלתי מוגה) בתוספת מס' קטעים והערות מלקו"ש שם. כמו-כן הוספנו אי אלו קטעים קצרים ע"פ הנחה נוספת משיחה זו שרשם הרה"ת שד"ב הלוי שי' וולפא מיד לאחרי ההתוועדות (ונדפסה בתשורה לתספורת נכדו - ז' אד"ר תשס"ג).
(1 פרשתנו י, ב.
(2 כ"ה בהנחה (הרנ"ע). וראה סה"ש תורת שלום ע' 194 - הובא גם (לענין המבואר כאן) בשיחות קודש תשי"ב (הוצאת תש"ס) ע' 168. ע"ש.
(3 אבות רפ"א.
(4 תרומה כה, ח.
(5 המשך "באתי לגני" ה"ש"ת בתחלתו.
(6 שהש"ר פ"ה, א. ו"ש"ג.
(7 ראה זח"ג ע"ג, א.)

אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה!

ב. ע"כ ישנה ההוראה מפירוש רש"י, שר' אליעזר בא ואומר שזה בכלל לא מתחיל ("ר' אליעזר קומט צו גיין און ער זאגט אז דאס הייבט זיך ניט אָן") - כי כבר הי' לעולמים אצל נדב ואביהוא:

עם היות שמדרגתם של נדב ואביהוא היתה נעלית ביותר, ועד כדי כך שאמר משה לאהרן: "שהם גדולים ממני וממך"⁸, והקב"ה קראם "בקרובי" - בבחירי⁸, בכל-זאת כיון ש"הורו הלכה בפני משה רבן" נענשו בעונש חמור ביותר בגלל העדר ה"ביטול" הראוי לרבים.

ולכן מביא רש"י את שמו של בעל המאמר¹⁰ - "רבי אליעזר":

שבחים נעלים ונפלאים נאמרו על ר' אליעזר המתארים את גודל כחו וחכמתו בתורה¹¹ - ובכל זאת אמר ר' אליעזר¹²: "האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל".

והגמרא מספרת¹³ על ר' אליעזר, שכאשר באו לשאול את דעתו בדין מסויים, הרי למרות שהי' כמו התורה כנתינתה מהר סיני¹⁴, ועד שאמרו על אבן שישב עליו שהיא הר סיני¹⁵, אעפ"כ אמר ר' אליעזר שאינו יכול להשיב "מפני¹⁶ שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו¹⁷ מעולם", והרי "החולק על רבו כחולק על השכינה"¹⁸.

זאת-אומרת, למרות שהי' זה לאחרי מתן-תורה, בכל זאת אומרים "כחולק על השכינה", מאחר שגם לאחרי מ'ת זקוקים ל"אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם להגיד לכם את דבר ה"¹⁹ - זה מוכרח להיות ע"י ממוצע²⁰, רבי, ובאם לא הרי-זה "כחולק על השכינה", ובדיוק הלשון: לא רק שחסר אצלו, אלא "חולק" - הוא נפרד מהשכינה, מהקב"ה!

ואם-כן, כיצד יתכן שתהי' לו תורה ללא רבי?!

- כי מי לנו גדול כנדב ואביהוא, ובכל זאת זה הי' כל חטאם, "לא מתו בני אהרן אלא ע"י שהורו הלכה בפני משה רבן", ועד כדי כך - שזה נוגע לא רק להם²¹, כי אם גורם להיפך הענין של גילוי השכינה בישראל.

ג. וכך זה בכל דור ודור, בכל שנה ושנה ובכל יום ויום - ש"האומר דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה כו", כי אם אין לו רבי לא יתכן שתהי' לו שכינה ("אויב ער האָט קיין רבי'ן ניט - קען ער ניט האָבן שכינה")!

(8 פרש"י פרשתנו י, ג.
(9 פרשתנו שם.
(10 שלא כדרכו ברובא דרובא של פירושו.
(11 "ראה פדר"א (פ"ב): יכול אתה לומר דברי תורה יותר ממה שקבלו מסיני. ובשהש"ר (עה"פ לריח שמניך טובים - א, ג): האבן הזאת (שישב עליה ר"א) דומה להר סיני, וזה (ר"א) שישב עלי' דומה לארון הברית. ובאבות (פ"ב מ"ט): בור סוד שאינו מאבד טיפה. ועוד" (הערה 14 בלקו"ש שם).
(12 בברכות כז, ב.
(13 יומא סו, ב. סוכה כז, ב.)
(14 ראה פדר"א שהובא בהערה 12.
(15 שהש"ר שם.
(16 יומא סו, ב. ועוד.
(17 רבי יוחנן בן זכאי. וראה 'התוועדות' תשמ"ב ח"ג ע' 1539. תשד"מ ח"א ס"ע 107.
(18 סנהדרין קי, א.
(19 ואתחנן ה, ה (בהשמטת תיבת "אלקיכם").
(20 ראה לקו"ש חכ"ד ע' 6. חכ"ו ע' 7. וראה גם ב"יחי המלך" גליון תב ע' 3 ואילך.
(21 "להעיר גם מתניא פ"ב" (הע' 31 בלקו"ש שם).